

A woman is shown from the chest up, wearing a historical-style dress. The dress has a fitted bodice with a corset-like structure, featuring dark grey or black lace-up details with red accents. The sleeves are short and puffed. The skirt is voluminous and draped in a deep red color. She is wearing a multi-strand necklace with pearls and crystals. Her right hand is raised towards her chest.

TAJNÁ MILENKA

Mary Baloghová

Mary Baloghová
TAJNÁ
MILENKA

By arrangement with Maria Carvainis Agency,
Inc. and P. & R. Permissions & Rights Ltd.
Translated from the English THE SECRET MISTRESS
Copyright © 2011 by Mary Balogh
First published in the United States of America by Delacorte Press,
an imprint of Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc.
Translation © 2025 by Tamara Chovanová
Cover design © 2025 by Juraj Šramko
Cover photo © 2025 by Lee Avison / Trevillion Images
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu The Secret Mistress
(Dell Books, New York 2011)
preložila Tamara Chovanová.
Redigovala Anna Šikulová.
Technická redaktorka Renáta Hrabušická.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ, Bratislava
v roku 2025 ako svoju 2 410. publikáciu v elektronickej podobe.
Návrh obálky Juraj Šramko.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-551-9995-5

1

LADY ANGELINE DUDLEYOVÁ stála pri okne vo výčape hostinca U ruže a koruny východne od Readingu. Škandál! Bola tam sama, ale čo mala robiť? Z okna v jej izbe bol výhľad len na krajinu, i keď malebnú, no nechcela ju vidieť. Lepší výhľad ponúkalo iba okno vo výčape, z neho videla na dvor pred hostincom, kam musel prísť každý nový hosť.

Angeline ledva potláčala netrpezlivosť. Čakala na príchod svojho brata a poručníka Jocelyna Dudleyho, vojvodu Treshama. Mal prísť pred ňou, ale ona prišla pred pol druhu hodinou - a po ňom ani stopy. Otravné! Za tie roky jej celý rad guvernantiiek, ktorý zavŕšila slečna Prattová, vtĺkal od hlavy, že dáma nikdy nedáva najavo emócie, ale ako ich má potláčať, keď je na ceste do Londýna - na svoju prvú spoločenskú sezónu - a túži sa tam čím skôr dostať, aby konečne začala žiť ako dospelá žena, ale jej brat očividne zabudol, že existuje, a nechal ju čakať v hostinci deň cesty od miesta, kde strávi zvyšok života...

Samozrejme, prišla tam veľmi zavčasu. Tresham sa postaral, aby sem cestovala pod dohľadom reverenda Isaiaha Coombesa, ktorý cestoval s manželkou a dvoma deťmi, ale oni sa potom vybrali iným smerom na oslavu nejakého výročia s príbuznými pani Coombesovej. A o Angeline by sa mal postarať jej brat - ten mal prísť z Londýna. Coombesovci vstávali každé ráno na

svitaní alebo aj včasnšie, hoci mladí Coombesovci zivali a protestovali, takže ukončili cestu skôr než iní, nie takí uponáhľaní ľudia vyrazili na cestu.

Reverend aj pani Coombesová boli pripravení čakať ako mučeníci v hostinci, kým nebudú môcť odovzdať svoju vzácnu zverenkyňu do opatery jeho milosti, ale Angeline ich presvedčila, že môžu odísť. Koniec koncov čo by sa jej mohlo stať v hostinci? Bolo to úctyhodné zariadenie - veď ho vybral Tresham, nie? A nezostala tam sama. Mala pri sebe komornú Betty; dvoch statných koniarov zo stajne v Acton Parku, Treshamovho majetku v Hampshire; a dvoch statných lokajov. A Tresham určite príde každú minútu.

Reverenda Coombesa presvedčila - proti jeho presvedčeniu - jej rozumná argumentácia a túžba jeho manželky dôjsť do cieľa ich cesty pred zotmením, ako aj sťažnosti jedenásťročnej slečny Chastity Coombesovej a deväťročného pána Esaua Coombesa, že ak tam budú čakať večne, nebudú sa môcť zahrať so svojimi bratancami a sesternicami.

Tí dvaja skúšali Angelininu trpezlivosť, keď sa musela s nimi viezť v koči.

Utiahla sa do svojej izby, prezliekla sa z cestovných šiat a Betty ju znova učesala. Povedala unavenej komornej, aby si trochu oddýchla, dievča okamžite poslúchlo a ľahlo si na zasúvaciu posteľ konča Angelininej postele. Angeline si medzičasom všimla, že zo svojho okna príchod brata neuvidí, a tak odišla z izby pohľadať okno, z ktorého bude lepšie vidieť - a zistila, že štyria statní sluhovia z Actonu sa zlovestne rozostavili pred jej dverami, akoby ju chceli chrániť pred inváziou. Poslala ich do izieb pre sluhov, aby si oddýchli a osviežili sa, presvedčila ich, že v hostinci nevidela zbojníkov, zlodejov ani lúpežníkov. Oni niekoho takého videli?

A keď bola konečne sama, našla okno, aké hľadala - vo výčape. Stála tam bez garde, čo nebolo spôsobné, ale v miestnosti nebol inak nik, tak čo sa jej môže stať? Kto bude vedieť o jej indiskrétnosti? Keby niekto prišiel pred Treshamom, jednoducho sa utiahne do svojej izby, kým ten človek neodíde. Keď dôjde Tresham, vybehne do svojej izby, aby potom mohla zísť po schodoch ako stelesnená úctyhodnosť - s Betty za chrbtom, akoby práve schádzala dolu, aby sa naňho spýtala.

Len ťažko sa udržala, aby neposkakovala od netrpezlivosti a vzrušenia. Mala devätnásť rokov a možno prvý raz sa dostala ďalej ako dvadsať kilometrov od Acton Parku. Žila veľmi utiahnuto, lebo prísny otec ju prehnane ochraňoval, a aj teraz neprítomný brat ju tiež prehnane ochraňoval. Ani matka ju nikdy nevzala do Londýna, Bathu, Brightonu či iného mesta, kam sama rada chodievala.

Angeline dúfala, že bude debutovať v sedemnástich, ale prv než začala presviedčať ľudí, ktorí mali v rukách jej osud, matka nečakane zomrela v Londýne a Angeline musela rok smútiť v Actone. A vlani, keď bolo všetko pripravené na jej debut v správnom veku, si ako osemnásťročná zlomila nohu a ten otravný Tresham jej nedovolil dokrivkať pred kráľovnú na barlách, aby sa jej uklonila, aby debutovala v dospelom svete smotánky a vstúpila na trh manželstva.

Teraz už mala dosť rokov, bola z nej hotová fosília, ale vzrušená, netrpezlivá fosília, plná nádeje.

Kone!

Oprela sa predlaktiami o parapet, aj prsami, pritísila ucho na okno.

Kolesá! Koč!

Ach, určite sa nemýli.

Nie, nemýlila sa. Kone zapriahnuté do koča prešli bránou a dupotali po dlažbe na odľahlú stranu dvora.

No Angeline hneď zbadala, že to nie je Tresham. Koč bol starý, ošúchaný. A džentlmen, ktorý z neho vyskočil, prv než kočiš stihol spustiť schodíky, sa na jej brata nepodobal. No nevidela ho jasne, aby usúdila, či stojí za pohľad, a vtedy jej pozornosť upútalo ohlušujúce trúbenie a takmer vzápätí sa vynoril ďalší záprah s kočom a zastal pri dverách do výčapu.

Ale ani tento koč nepatril Treshamovi. To videla od prvej chvíle. Bol to dostavník.

No Angeline to až tak nesklamalo. Taký rozruch bol pre ňu čosi nové, vzrušovalo ju to. Dívala sa, ako kočiš otvoril dvierka na dostavníku, spustil schodíky a cestujúci vystúpili nielen znútra, ale aj po vratkom rebríku zo strechy. Neskoro si uvedomila, že tí ľudia sa nahrnú dnu, aby sa občerstvili, a nemala by sa tam zdržiavať, keď prídu. Sotva jej preletela hlavou tá myšlienka, dvere do hostinca sa otvorili a doľahli k nej hlasy najmenej desiatich ľudí - všetci sa prekrikovali.

Keby som odišla teraz, uvažovala, bola by som oveľa nápadnejšia, než ak zostanem. Navyše tá situácia sa jej páčila. A keby vyšla hore a čakala, kým dostavník odíde, zameškala by príchod brata a zdalo sa jej dôležité, aby ho zbadala, len čo sa ukáže. Nevidela ho dva roky - od matkinho pohrebu v Acton Parku.

Zostala teda tam a upokojovala si svedomie pohľadom cez okno, stojac chrbtom k miestnosti, ľudia sa zatiaľ zdvorilo aj nezdvorilo domáhali piva, pirôžkov, ktosi komusi zašomral, aby sa nešuchtal, a ten podráždene odpovedal, že má iba dve ruky a nie je to jeho vina, že dostavník hodinu meškal a cestujúcim dali iba desaťminútovú prestávku namiesto polhodinovej.

A skutočne - desať minút po príchode dostavníka zvolali cestujúcich, aby nasadli, ak nechcú zostať tam,

a tak sa náhlili aj ťuchtali a niektorí sa sťažovali, že museli nechať nedopité pivo.

O chvíľu výčap stíchol a zostal prázdny ako predtým. Nikto nemal čas, aby si všimal Angeline, a bola za to celkom vďačná. Slečna Prattová by aj teraz, rok po odchode na iné miesto, dostala záchvat, keby videla svoju bývalú žiačku postávať samu pri okne v plnom výčape. A Tresham by zúrnil.

Ale jej na tom nezáležalo. Nikto sa to nedozvie.

Čo - ten brat nikdy nepríde...?

Zhlboka si vzdychla, kočiš znova zatrúbil, aby varoval všetky osoby, psy a sliepky na ulici, že ak sa hneď neodpracú z cesty, zrazí ich. Koč s hrmotom prešiel cez bránu a zmizol z dohľadu.

Koč toho džentlmena ešte stál na odľahlej strane dvora, ale teraz už s čerstvým záprahom. Takže stále je tu! Zrejme sa občerstvuje v súkromnom salóne.

Angeline opretá v okne zaujala pohodlnejšiu polohu a snívala o nádhernej spoločenskej sezóne, ktorá ju čaká v Londýne.

Ach, už sa nevedela dočkať.

No iné jej nezostávalo, len čakať.

Žeby Tresham ešte neodišiel z Londýna?

Džentlmen, ktorého koč čakal na odľahlej strane dvora, sa neobčerstvoval v súkromnom salóne. Sedel vo výčape, lakťom opretý o pult. Angeline si neuvedomila, že je tam, lebo nechlípal pivo a nerozprával sa nahlas sám so sebou.

Edward Ailsbury, gróf Heyward, bol dosť nesvoj. A jedovalo ho, že sa tak musí cítiť. Je to jeho vina, že mladá žena, očividne dáma, je s ním vo výčape? Kde má rodičov, manžela alebo gardedámu? Boli tam len oni dvaja.

Najprv si myslel, že je to cestujúca z dostavníka. No nešla von, keď kočiš zavolať na cestujúcich, a všimol si, samozrejme, že nie je oblečená na cestu. Zrejme je v hostinci ako hosť. No nemali by jej dovoliť, aby postávala tam, kde nemá čo robiť, a uvádzala do rozpakov nevinných, úctyhodných cestujúcich, ktorí si chcú v pokoji vychutnať pivo a ďalej pokračovať v ceste do Londýna.

A čo bolo horšie - oveľa horšie -, nakláňala sa dopredu, takže prsia mala na predlaktiach na parapete a zadok provokatívne vystrčený. Edward nepopíjal pivo, aby zahasil smäd, ale aby sa schladil.

Ehm, pekný zadok...

A čo bolo ešte horšie, ak vôbec bolo možné ešte niečo horšie, jemné mušelínové šaty jej priliehali na telo na miestach, kde by s ohľadom na nevinných mužov nemali priliehať. Navyše tie šaty mali žiarivo ružovú farbu, taký odtieň Edward jakživ nevidel. Tú ženu by si človek všimol aj na desať kilometrov a on bol oveľa bližšie.

Zlostilo ho, že na ňu vyvažuje oči - aspoň na istú časť jej tela. A kým si ju prezeral, hlavou mu vírili lascívne myšlienky. Rozčuľovalo ho to - aj ona ho rozčuľovala. On sa k dámam vždy správal s úctou. A nielen k dámam. K ženám. Hrdil sa tým. Eunice Goddardová mu v jednom z ich dlhých rozhovorov povedala - niežeby to nevedel aj sám -, že všetky ženy sú ľudské bytosti, bez ohľadu na to, čo na to hovorí cirkev a zákony, nie sú len predmetmi na uspokojenie mužských pudov.

Vážil si Eunicine názory. Vedela rozmýšľať a myšlienky rozvíjala čítaním a pozorovaním života. Dúfal, že sa s ňou ožení, hoci jeho rodinu by to sklamlalo - teraz je z neho gróf Heyward, nie obyčajný pán Edward Ailsbury.

Ponad hlavu dámy v ružovom videl, že jeho koč - starší koč, ktorý mu matka kázala priviezť do Londýna, lebo sa necítila dobre v nijakom novom koči - je pripra-

vený odísť. Pôvodne sa chcel aj najesť, nielen vypiť pivo, ale tá dáma mu prekazila plány. Nemal by tu byť s ňou – hoci on nie je na vine, že sa dostala do potenciálne kompromitujúcej situácie. A nemohol za to, že pivo mu neschladilo krv.

Hoci Eunice by s tým možno nesúhlasila, že to nie je jeho vina. Tá žena neurobila nič, aby vyvolala jeho reakciu, len tam stála a natrčala ružový zadok. A mohol sa najesť v jedálni, no tam by si musel objednať nielen hlavné jedlo, ale aj polievku.

Čo najtichšie odložil nedopitý krígeľ na pult a vystrel sa. Odíde a vezme svoj hnev so sebou. Veď jej ani nevidel do tváre. Možno je škaredá ako noc.

Ako to uvažuje...?

Namrzene pokrútil hlavou.

Ale prv než stihol vykročiť k dverám a zbaviť sa pokušenia, dvere sa otvorili a dnu vošiel muž.

Edward ho spoznal, hoci ten muž očividne nepoznal jeho. Ani ho to neprekvapilo, veď sám nie je ničím pozoruhodný a titul mu dodával vážnosť iba posledný rok po smrti jeho oveľa impozantnejšieho a charismatickejšieho staršieho brata Mauricea. A rok smútku strávil vo Wimsbury Abbey v Shropshire, kde sa oboznamoval s novými povinnosťami a pripravoval sa, že na jar zaujme miesto v Snemovni lordov – a nájde si manželku (jeho príbuzným ženského pohlavia sa to zdalo potrebné, hoci mal len dvadsaťštyri rokov). Maurice a Lorraine splodili pred Mauriceovou smrťou iba jednu dcéru a bolo sa treba postarať o následníka. Edward bol jediný muž z jeho generácie, mal dve sestry, ale nijakého brata.

Muž, ktorý teraz vošiel dnu, bol lord Windrow, člen Mauriceovho kruhu priateľov a známych, veľký búrlivák. Vysoký, prítažlivý, Edward nebol ani jedno, ani

druhé. Windrow si pyšne vykračoval, nóbl oblečený, díval sa na svet cynickými očami, ktoré sa mu zatvárali, akoby mal každú chvíľu zaspáť.

Edward by mu najradšej len kývol hlavou a pobral sa preč, ale zaváhal. Dáma v ružovom ešte vždy stála pri okne v rovnakej póze. A ak na ňu Edward vyvaloval oči, čo urobí Windrow!

Mňa do toho nič, čo urobí Windrow, hovoril si Edward. A o dámu v ružovom sa nemusí starať. Sama môže niesť následky svojej indiskrétnosti, môže ich niesť jej rodina. Okrem toho toto je výčap v úctyhodnom hostinci. Tu sa jej nemôže nič stať.

Hovoril si, že by sa mal čím skôr vzdialiť.

Ale namiesto toho si oprel lakeť o pult a znova vzal do ruky krígeľ.

Dofrasa s tým pomýleným pocitom spoločenskej zodpovednosti. Nebolo mu nijakou útechou, že Eunice by ho pochválila, že zostal.

Za pultom sa zjavil hostinský, položil pred Windrowa krígeľ piva, potom znova zmizol.

Windrow sa obrátil, preskúmal miestnosť, pohľad mu takmer hneď padol na dámu v ružovom. Akoby aj nie? Nie je predsa slepý. Oprel sa chrbtom o pult, jednou rukou zovrel krígeľ. Zošpúlil pery, ticho zapískal.

Edwarda ešte väčšmi hneval mužov chlipný pohľad - on sa musel pred pár minútami tváriť rovnako.

„Miláčik,“ prihovoril sa jej Windrow ticho, očividne nepripisoval Edwardovi dôležitosť - alebo si ho možno nevšimol, „smiem ťa nahovoriť, aby si si so mnou vypila pivo? Alebo, lepšie, smiem ťa nahovoriť, aby si si so mnou dala pirôžtek? Vidím, že pri kozube je iba jedna pohodlná stolička, ale môžeš mi sedieť na kolenách.“

Edward sa naňho zamračil. Vari nevidí, že je to dáma? Jasne to prezrádzali jemné mušelinové šaty, hoci

boli krikľavo ružové, a tmavé vlasy dômyselne učesané. Pozrel na ňu, čakal, že zmeravie. Ale ona ďalej hľadela cez okno. Predpokladala, že to Windrow hovorí niekomu inému? Alebo - je to možné? - jednoducho ho nepočula...?

Mal by som odísť, rozhodol sa Edward. A hneď.

Namiesto toho prehovoril.

„Pochybujem, že poznáte túto dámu. Ak jej tykáte a oslovujete ju miláčik, je to nevhodné a bezočivé.“

Maurice mu často hovoril, hoci väčšinou láskavo, že je staromódny suchár. Edward takmer čakal, že mu s tými slovami vyjde z úst prach. Ale už ich vyslovil a neodvolá ich, aj keby mohol. Nieкто sa musel prihovoriť za tú bezbrannú nevinnú ženu. Teda, ak bola nevinná...

Windrow pomaly obrátil hlavu, rovnako pomaly si premeral Edwarda od hlavy po päty. Ten pohľad v ňom nevyvolal strach.

„To ste povedali mne, človeče?“ spýtal sa.

Edward sa pomaly poobzeral po miestnosti.

„Musel som to povedať vám,“ odvetil. „Nevidím nikoho iného, len nás dvoch a túto dámu a zvyčajne sa nerozprávam sám so sebou.“

Tomu druhému mužovi sa mihol na tvári pobavený výraz.

„Dáma!“ poznamenal. „Predpokladám, že tu nie je s vami. Takže je sama. Bol by som rád, keby to bola dáma. Aspoň by som sa v londýnskych plesových sálach a salónoch nenudil. Ale urobíte lepšie, človeče, keď dopijete pivo a budete sa starať o svoje veci.“

A znova obrátil pohľad na zadok tej ženy. Zmenila postoj. Lakťami sa opierala o parapet, tvár mala opretú v dlaniach. Takže prsia jej čneli jedným smerom, zadok druhým.

Keby odstúpila a videla sa, premýšľal Edward, s krikom by vybehla z miestnosti a nikdy by sa nevrátila, ani keby mala desať gardedám.

„Možno táto dáma bude chcieť sedieť v mojom lone, kým jej objedná u hostinského pirôžtek a pivo, aby si ho dala so mnou,“ vyhlásil Windrow nehanebne dôrazne. „Však, miláčik?“

Edward si v duchu vzdychol, cítil, že je čoraz bližšie ku konfrontácii. Ale už bolo neskoro, aby sa stiahol.

„Skutočne musím trvať na tom,“ podotkol, „aby ste sa k dáme správali úctivo, ako si zaslúži každá žena od muža, ktorý si hovorí džentlmen.“

Znelo to pompézne. Samozrejme. Vždy hovorí pompézne, nie?

Windrow obrátil hlavu, bezpochyby ho to pobavilo.

„Chcete sa pobiť, človeče?“ podpichol ho.

Dáma si konečne uvedomila, že sa rozprávajú o nej. Vystrela sa v plnej výške a v krásnej tvári sa jej vynímali veľké tmavé oči.

Bože dobrý, pomyslel si Edward, je ešte krajšia, než naznačoval jej zadok. Výnimočne krásna žena! Ale teraz sa nemôže rozptyľovať. Windrow mu položil otázku.

„Nikdy som netúžil domáhať sa slušnosti päsťami,“ povedal mierne, priateľsky. „Zdá sa mi, že si to odporuje.“

„Tuším mám potešenie hovoriť s ufňukaným zbabelcom. A so skostnateným tárajom. A to všetko v jednom.“

Každé jeho slovo znelo urážlivo, ale Edward sa nemienil poddať frajerskej taktike, len aby niekomu, kým opovrhuje, dokázal, že je muž.

„Podľa vás je zbabelé, ak muž bráni česť dámy a očakáva, že džentlmen sa bude správať ako džentlmen, a konfrontuje ho, keď sa tak nespráva?“ spýtal sa mierne.

Všimol si, že žena pozerá z jedného na druhého, teraz upierala oči na jeho tvár. Ruky si priložila na prsia,

akoby ju zaplavila neha. Tvárila sa pozoruhodne pokojne, nevyľakala sa.

„Tuším naznačujete, že nie som džentlmen,“ vyhlásil Windrow. „Keby som mal pri sebe rukavicu, plesol by som vám ju do ksichtu, človeče, a vyzval by som vás, aby ste so mnou šli na dvor. Ale mužovi by nik nemal dovoliť, aby bol uľňukaný zbabelec a skostnatený táraj, či už mám alebo nemám rukavice. Vyzývam vás na pästný súboj, človeče.“ Ukázal prstom na dvor a nepríjemne sa uškrnul.

Edward si znova v duchu vzdychol.

„A víťaz dokáže, že je džentlmen hodný toho mena, však?“ spýtal sa. „Odpustite, že nesúhlasím a odmietam vašu veľkorysú ponuku. Stačí mi, ak sa ospravedlníte dáme, prv než sa poberiete.“

Znova na ňu pozrel. Stále naňho uprene hľadela.

Uvedomoval si, že sa sám zahnal do kúta, z ktorého sa len tak nevyslobodí, bude to bolestné. Pobje sa s Windrowom a buď mu vrazí do nosa, až mu potečie krv, a urobí mu dva monokle, s ktorými sa poberie do Londýna, alebo sa to stane jemu. Alebo jednému i druhému.

Hrozne otravné! Predvádzanie a pästné súboje, tak sa podľa mnohých, ktorí o sebe tvrdia, že sú džentlmeni, správa džentlmen. Žiaľ, Maurice patril medzi nich.

„Mám sa ospravedlniť dáme?“ Windrow sa zlovestne zasmial.

Vtedy sa tá dáma zapojila do slovnej šarvátky - hoci nepovedala ani slovo.

Zrazu akoby narástla o desať centimetrov. Pôsobila majestátne a povýšene - a preniesla pohľad na Windrowa. Pomaly si ho premerala od hlavy po päty a zdalo sa, že to, čo videla, považovala za opovrhnutiahodné.

Majstrovské predstavenie! Alebo možno správanie milienky.

Jej komentár bez slov nezostal bez následkov, hoci Windrow sa na ňu škeril. Bol to lútostivý úškrn?

„Žiaľ, zle som vás odhadol, čo?“ poznamenal. „Boli ste tu sama a nonšalantne ste sa opierali o parapet, oblečená ako exotický vták, zrejme vás nepresvedčím, aby ste si so mnou dali pirôžtek a pivo, čo? Alebo aby ste si mi sadli do lona, škoda... A tuším nepresvedčím ani tohto ufňukaného zbabelca, aby bránil vašu alebo svoju česť pästami. Keď som sa dnes ráno zobudil, mal som veľké nádeje, nečakal som, že sa ten deň skončí tak smutne. Nezostáva mi iné, len pokračovať v únavnej ceste a dúfať v krajší zajtrajšok.“

Odtisol sa od pultu, odložil prázdny krígel a bol by vyšiel z hostinca bez slova či obzretia, ale v ceste mu stála prekážka. Prv než prišiel k dverám, Edward ho predbehol a blokoval mu cestu.

„Na niečo ste zabudli,“ poznamenal. „Dlhujete dáme ospravedlnenie.“

Windrow zdvihol obočie, znova sa zatváril pobavené. Obrátil sa a hlboko, posmešne sa dáme uklonil.

„Ach, kráska,“ prihovoril sa jej, „bolí ma, že som vás znepokojil svojím obdivom. Prijmite moje ponížené ospravedlnenie, prosím.“

Neprijala ho ani neodmietla. Chladno naňho hľadela, majestátna ako kráľovná.

Windrow na ňu žmurkol.

„Budem sa tešiť, keď sa s vami oficiálne zoznámim niekedy v budúcnosti,“ poznamenal. „A pevne verím, že v dohľadnom čase.“

Obrátil sa k Edwardovi, ten odstúpil odo dverí.

„A to isté platí pre vás, človeče,“ dodal. „Bude ma veľmi tešiť.“

Edward mu stroho kývol hlavou, Windrow vyšiel z hostinca a zatvoril dvere.

Takže Edward znova zostal vo výčape s tou dámou. Ale tentoraz si uvedomovala, že je tam, nemohla si nevšímať, že je to nespôsobné. Znova ho podráždila - a hneval sa aj na seba, že sa dostal do takej nedôstojnej situácie.

Hľadela naňho, už nepôsobila tak majestátne, ruky si opäť pritisla na prsia.

Edward jej stroho kývol hlavou a vyšiel von. Takmer čakal, že tam nájde Windrowa, a mierne ho sklamalo, že po ňom nebolo ani stopy.

Ani nie o päť minút znova sedel v koči a mieril do Londýna. O desať minút prechádzal okolo oveľa elegantnejšieho koča - samozrejme, bolo by ťažké nájsť ošúchanejší koč, ako bol jeho -, bezhlavo sa rútil opačným smerom. Pohľadom zachytil erb na dvierkach - erb vojvodu Treshama. Uľahčene si vydýchol, že sa nemusel stretnúť v hostinci s tým džentlmenom. Po Windrowovi by to bola posledná kvapka.

Treshama nemal najradšej a, pravdupovediac, zrejme ani Tresham nemal rád jeho. Vojvoda bol ďalší Mauriceov priateľ. Na pretekoch s Treshamom na dvojkolesových kočoch sa Mauriceov koč prevrátil a jeho brat sa zabil. A Tresham drzo prišiel na jeho pohreb. Tam mu Edward povedal, čo si o ňom myslí.

Znova ľutoval, že nemohol zostať vo Wimsbury Abbey, no povinnosti ho volali do Londýna. Jedinou útechou mu bolo, že tam bude Eunice. Bývala u svojej tety lady Sanfordovej. Opäť ju uvidí...

Zrazu si uvedomil, že Tresham išiel opačným smerom. Mal namierené do Acton Parku? Možno tam zostane celú jar. Dúfal, že áno.

Dofrasa, kto bola tá dáma v hostinci? Nieкто by ju mal poučiť, čo sa patrí a čo nie.

No bola to krásavica, doparoma, to musí uznať.

Zamračene sa posunul na sedadle, nevedel nájsť pohodlnú polohu.

Krása nie je ospravedlnením nespôsobnosti. V skutočnosti by sa žiadala väčšia diskrétnosť, než je bežné.

Ešte vždy sa na ňu hneval, nech to bol ktokoľvek. Na rozdiel od Windrowa netúžil sa s ňou oficiálne zoznámiť. Viac ju určite neuvidí. Len nech necestuje práve teraz do Londýna.

Bol by najradšej, keby sa zberala na Škótsku vysočinu.

2

ANGELINE HLADELA NA DVERE S RUKAMI NA PRSIACH.

Nepoznala ani len jeho meno. Odišiel, nestihla mu nič povedať, ani on jej nič nepovedal. Samozrejme, dokonalejší džentlmen. Jeho slová aj činy to potvrdzovali. Keby sa jej prihovoral, bolo by to nespôsobné. Nepredstavili ich a nemali sa ocitnúť v tej miestnosti sami. Ona tam vôbec nemala byť.

Kto bol ten džentlmen? Nevedela, či smeruje do Londýna alebo opačným smerom. Možno ho viac neuvidí.

Keď si všimla, že do výčapu kráča ten druhý muž, bolo už neskoro, aby sa utiahla do svojej izby. Zostala, kde bola, len dúfala, že si ju nikto nevšimne. A vlastne, prečo by si ju mal niekto všimnúť...? Koniec koncov cestujúci z dostavníka ju nevideli a stála chrbtom do miestnosti, zaujatá svojimi problémami. Keď prehovoril - až jej splašene poskočilo srdce! -, tvárila sa, že ho nepočuje, a dúfala, že odíde. Vtedy sa ozval druhý hlas - uvedomila si, že vo výčape je viac mužov a ten druhý muž tam zrejme bol ešte pred príchodom toho nového.

Aká hanba!

Ale slová: *Pochybujem, že poznáte túto dámu. Ak jej tykáte a oslovujete ju miláčik, je to nevhodné a bezočivé,*“ vyslovil prívetиво, zdvorilo, kultivovane.

A obhajoval ju.

Zaborila si tvár do dlaní, aby ju skryla pred dvoma džentlmenmi - úprimne verila, že sú len dvaja. Pozorne hľadela na bránu vedúcu na ulicu, prvý raz chcela, aby Tresham ešte neprišiel. Zrejme by obom mužom vyrazil zuby, jednak by reagoval prehnane, jednak by to znamenalo veľké pochybenie pri výkone spravodlivosti. Potom by jej povedal svoje, áno, sú to len slová, no jeho jazyk mal ničivú silu.

Potom ten nový džentlmen bol ešte bezočivejší a ten druhý ju znova bránil. A ten nový - ako pravý muž - sa chcel biť.

Angeline sa nepodarilo nikam zmiznúť, ani sa nemohla stať neviditeľnou. Už sa nemohla tváriť, že to, čo sa deje za jej chrbtom, s ňou nesúvisí. Okrem toho nechcela tú hádku ignorovať. Pobúrenie sa zmenilo na strach - a ju len tak nič nevydesilo. Okrem toho chcela vidieť tých dvoch mužov.

A tak sa obrátila. Boli len dvaja, každý z inej strany pultu, ako zarážky na knihy v polici. Ale nie rovnaké. A prv než povedali ďalšie slovo, pochopila, kto je kto. Bolo to jednoduché.

Ten bezočivý sa ležérne opieral o pult, nohy v čižmách mal v členkoch nonšalantne prekrížené. Každá časť jeho vysokého, vyšportovaného tela, každý kus oblečenia prezrádzal, že ide o sebavedomého, arogantného, nebojácneho muža, opovrhujúceho všetkými, ktorí podľa neho znamenajú menej ako on - samozrejme, medzi nich patrila aj ona. Husté ryšavé vlasy mu padali do peknej tváre, výraz kazilo len to, že afektovane prižmuroval viečka.

Ten typ muža dobre poznala. Aj jej otec bol taký. Aj Tresham. Aj jej druhý brat Ferdinand bol taký. Aj ich priatelia, s ktorými sa stretla. Často boli neodolateľní a v podstate neškodní, no pochabí. Angeline nikdy nebrala takých mužov vážne, odolávala ich čaru. Ani by sa jej nesnívalo, aby sa za niekoho takého vydala.

Ten druhý muž pôsobil inak, hoci bol takmer rovnako vysoký ako ten prvý, solídne stavaný, módne, úhľadne oblečený, ale nepôsobilo to vyzývavo, nevyzeral ako dandy. Hnedé vlasy ostrihané nakrátko, pekne učesané, tá tvár nebola krásna, ale ani škaredá. Hoci lakeť mal na pulte, neopieral sa oň.

Bol to... obyčajný muž. Nebola to urážka ani ignorovanie jeho nároku, aby si ho všimli. Angeline si ho všimla. A už vedela, že on bol jej ochranca, ten druhý sa správal dotieravo.

Čoskoro sa jej domnienka potvrdila.

Nikdy som netúžil domáhať sa slušnosti päťami, povedal. *Zdá sa mi, že si to odporuje.*

Ale nebol zbabelec, hoci ten druhý ho obvinil zo zbabelosti. Keby bolo treba, pobil by sa s ním. Jeho správanie na záver to potvrdilo. Neprijal čiastočné víťazstvo, keď ten ryšavý odchádzal, postavil sa k dverám a zablokoval mu cestu, potom ticho nástojil, aby sa jej ten ryšavý ospravedlnil.

Bol by sa pobil. A hoci zdravý rozum jej hovoril, že ten druhý by ho premohol, keby ho k tomu donútil, nestavila by naňho, práve naopak.

Ako by som sa mohla nezaľúbiť do takého muža, spytovala sa sama seba, keď po ich odchode hľadela na dvere. Za tých krátkych pár minút sa jej ukázal ako ideálny muž. Stelesnenie džentlmena. Spokojný s tým, že je obyčajný. Netúžil nikomu dokazovať svoju muž-

nosť, najmä nie pášťami, čo robila väčšina mužov, pokiaľ Angeline vedela na základe svojich obmedzených skúseností.

V skutočnosti viac než obyčajný. Bol neobyčajný.

A zaľúbila sa doňho po uši.

Vydá sa zaňho - len či ho ešte niekedy uvidí...

Láska si nájde cestu.

S touto popletenou logikou sa vrátila do reality a k možnosti, že ak zostane vo výčape dlhšie, prídu ďalší pocestní - bezpochyby sami muži. Žiaľ, v tej miestnosti nemala také súkromie, ako sa jej zdalo, keď tam prišla. A keby ju tam zastihol Tresham...

No... radšej to nebude skúšať. Vrátí sa do svojej izby a bude načúvať, či neprišiel. Ak niekedy príde...

Keď šla hore po schodoch, spomenula si, že ten džentlmen mal modré oči. Vedela to, hoci ich nevidela zblízka. Nie sivé, aké sa často označujú za modré. Boli jasné ako letná obloha. V skutočnosti to bola jeho najvýraznejšia črta.

Ach, dúfala, že ho ešte niekedy uvidí.

Veď keby ho viac nevidela, nemohla by sa zaňho vydať, nie?

Len čo Edward prišiel do Londýna, obklúčili ho príbuzné, ktoré ho zbožňovali, ležali im na srdci jeho záujmy a šťastie a rozhodli sa, že ony sa postarajú o to šťastie.

Hotová pohroma!

Jeho matka posledných pár mesiacov bývala u svojich rodičov, markíza a markízy Beakinghamovcov kde sa spamätávala z náhlejšej smrti staršieho syna. Edwardovi starí rodičia prišli do mesta a jeho matka pricestovala s nimi - v novom koči, ktorý sa jej zdal hrozne nepohodlný. Nasťahovala sa k nim do domu Ailsburyovcov